

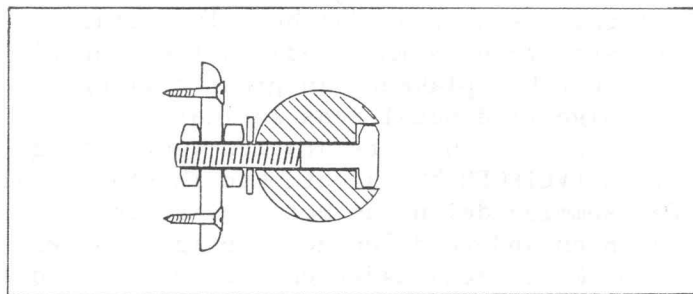
Vroeger, toen ik klein was, lieten we windvogels op. Die stonden dan reusachtig hoog; kilometers (dachten we).

Dus toen ik weer begon met vliegeren moest er een hoop touw komen. Ik kocht 600 m vlastouw, knutselde wat vliegers van papier en bamboe in elkaar en hop... Wist ik veel van maximum vliegerhoogte, trekkracht en zwakke plekken. Dus verdween de ene na de andere vlieger achter de horizon. Er moest een echte vliegerlijn komen. Het werd een 1 mm dikke, gevlochten nylonlijn. Met behulp van hectometerpaaltjes langs een weg werden stukken van 50 m gemarkeerd. Nu had ik een prachtige lijn met op 50 m een klein rood lintje en op 100 m een lang rood lint. Tenslotte willen alle voorbijgangers altijd weten hoe hoog die "draak" staat.

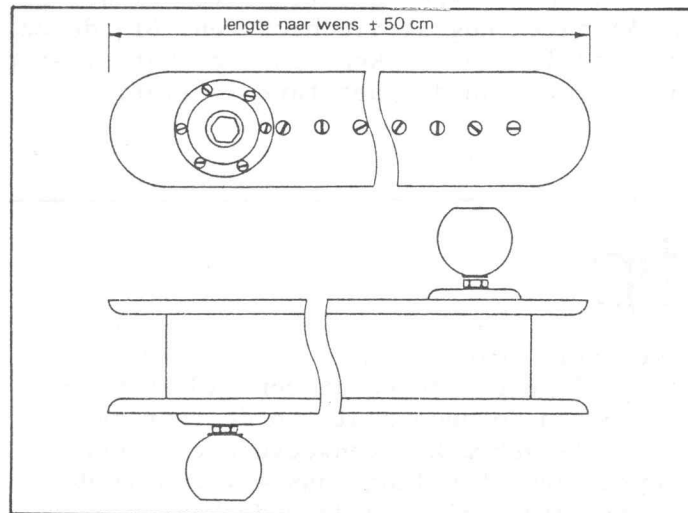
De lijn was goed, alleen m'n haspel begon er na korte tijd wat raar uit te zien; bol staande plankjes en zo. Bovendien had ik bijna een uur nodig om de 500 m die ik gekocht had op te draaien. Er moest een echte haspel komen.

Welnu, dat van die echte haspel heb ik geweten. Ik ben nu 14 haspels verder. Bij die 14 stuks waren exemplaren die als sigarenkistjes vermorzeld werden. Andere bleken vooral goed voor body building; veel werk om weinig touw in te halen. Ik ben nu heel handig geworden met 500 m touw dat op de grond ligt en ik ben een hoop wijzer op het gebied van haspels.

Een goede haspel moet aan veel eisen voldoen en dat is nooit helemaal te combineren. Bij weinig wind moet de lijn vooral snel in- en uitrollen. Als de handgrepen dicht bij elkaar zitten dan lukt dat wel. Maar bij veel wind kost indraaien meer kracht naarmate de handgrepen dichter bij elkaar staan. Om dat probleem op te lossen zijn er twee mogelijkheden; verstelbare handgrepen, of op één haspel meer handgrepen. Ik heb gekozen voor dat laatste. Dit in verband met een volgende eis; een haspel moet oersterk zijn. Over het algemeen is een constructie sterker naarmate ze simpeler is en er minder bewegende delen aan zitten. Omwille van die stevigheid heb ik dan ook een strikte scheiding gemaakt tussen bewegende delen - de handgrepen - en sterke delen - de kern waar het touw omheen gaat -. Ik heb een basis handgreep ontworpen, die gewoon op elk

soort haspel vastgeschroefd kan worden (zie tekening). Een houten bal krijgt eerst een gat waar een M9 bout goed doorheen past. Aan een kant wordt het gat breder uitgeboord zodat ook de kop van de bout daarin past. Op die bout komt een ruim ringetje tegen slijtage. Verder wordt er tussen twee moeren een stevige houten schijf vastgezet. Die schijf is groter dan de bal. Die schijf kan gewoon op elke gewenste plaats tegen een haspel worden geschroefd. De enige aanpassing van de haspel is een gat waarin de onderste moer past. In plaats van een bal kan ook een stuk rondhout genomen worden. Rondhout ligt beter in de hand, maar persoonlijk vind ik ronde ballen veel mooier.

Tekening 2 geeft een oersterke haspel weer die eenvoudig te maken is. Ik heb hem vrij lang gemaakt zodat de haspel per omwenteling ongeveer 1 meter touw inneemt. Dat is namelijk een volgende eis geworden; om 500 m goed kwijt te raken moet het touw niet te dik op elkaar liggen. Bovendien kun je sneller werken met zo'n grote kern. Handgrepen die 50 cm van elkaar zitten zijn nog net goed te hanteren met mijn armlengte. Een laatste eis is dat je een haspel ergens in het zwaartepunt moet kunnen vasthouden.